

Arrest

nr. 76 473 van 5 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 maart 2012 om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER die, loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 2010 dient verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 15 juni 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoekende partij een

beroep in bij de Raad van voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 71 919 op 15 december 2011 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 23 februari 2012 dient verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 27 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

De persoon die verklaart te heten D.N.

Geboren te K., op (in) (...)

En van nationaliteit te zijn: Armenië (Rep.)

Die een asielaanvraag heeft ingediend op 23/02/2012

Overwegende dat betrokkene op 28/10/2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 19/12/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 23/02/2012 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat het paspoort dat betrokkene voorlegt in het kader van haar huidige asielaanvraag niet als nieuw document kan beschouwd worden daar betrokkene haar paspoort reeds tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag aangebracht heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart nog contact te hebben met een vriendin en zo vernomen heeft dat haar problemen nog bestaande zijn. Overwegende dat betrokkene een attest van de politie dd 17/02/2012 voorlegt dat ze van dezelfde vriendin via mail zou gekregen hebben. Overwegende dat het document geen enkele bewijswaarde heeft daar het slechts om een mail gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1998 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7(zeven) dagen.”

2. Over de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Met toepassing van artikel 39/82, §§ 1 en 2 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.2.2.1 Verzoekende partij doet met betrekking tot deze voorwaarde gelden dat de thans bestreden beslissing, die dateert van 27 februari 2012, een termijn van zeven dagen voorziet om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij dient voor 5 maart 2012 het land te verlaten en meent dat de gewone schorsing te laat zal komen. De asielaanvraag van haar zoon is gebaseerd op dezelfde feiten en werd op 27 februari 2012 overgemaakt aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op een onderzoek ten gronde. In geval *“van gegrondheid van huidig beroep”* kunnen de asielaanvragen onmogelijk *“samen worden behandeld terwijl dit gezien de samenhang van de twee asielaanvragen belangrijk is voor de behandeling”*.

2.2.2.2 Het uiterst dringend karakter wordt betwist door de verwerende partij.

Verwerende partij geeft ter kennis dat verzoekende partij niet van haar vrijheid is beroofd en er geen repatriëring is gepland.

2.2.2.3 De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een dwangmaatregel. Er werd geen repatriëring voorzien. Evenmin werd een beslissing tot vasthouding genomen. De verwerende partij blijkt niet systematisch na te gaan of de afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk worden uitgevoerd, behalve in uitzonderlijke gevallen waarin er een dwangmaatregel aan wordt gekoppeld met het oog op repatriëring. De verwijzing, zonder meer, naar het bevel volstaat niet om het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen. Waar verzoekende partij opwerpt dat haar asielaanvraag niet samen met die van haar zoon wordt behandeld merkt verwerende partij terecht op dat zij elk en afzonderlijk van elkaar, een asielaanvraag hebben ingediend. Aangezien haar zoon nooit eerder (individueel) een asielaanvraag heeft ingediend werd deze ‘eerste asielaanvraag’ van haar zoon ter beoordeling overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekende partij maakt bovendien niet aannemelijk dat haar asielaanvraag en die van haar zoon niet meer samen zouden kunnen worden behandeld indien haar annulatieberoep gegrond zou worden verklaard. Een eventuele gegrond verklaring van een schorsings- en/of annulatieberoep tegen de bestreden beslissing belet verzoekende partij niet om aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vragen haar asielrelaas en die van haar zoon samen te voegen en haar asielaanvraag te behandelen rekening houdende met de asielaanvraag van haar zoon. De commissaris-generaal zal overigens, indien verzoekende partij haar asielrelaas steunt op die van haar zoon, ambtshalve de zaken samenvoegen, rekening houdende met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het bewijs van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering werd niet geleverd. Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER

N. MOONEN